Вона мертва; а мруче
Верта до витоку стихій;
Та ми із цих стихій складали нас,
Одним були ми цілим.
І плоть моя тепер у ній
І те, з чого складався я болюче
Зросло у мені тягарем і враз
Ледь не зійшов під тілом.
Мій пал вогню, ковтки повітря, та й
Ці води сліз, та ще й земний одчай
Усе, що служить складником,
Любов, спустошила в мені нишком,
Та знов звела, переступивши край,
Я б довго жив ще серед сліз
Та пал, що спопеляв мене все ріс.
Як в тих загарбників царів,
З привезених чужих скарбів,
Чим більше, – й тратять їх чимдуж, і мруть:
Оця (що вражено відкрила суть),
Ця смерть, така багата
До вичерпу ж.
Так і душа звільняється чимдуж
Наввиперед отій; бо лиш ядро з гармати –
Пороховите, в силі друге наздогнати.